

PROJEKT ZARZĄDU FUNDACJI

Stan na 11.09.2015 r.

Ustawa

z dnia

o zmianie ustawy - Prawo o notariacie oraz niektórych innych ustaw¹).

Art. 1. W ustawie z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie (Dz. U. z 2014 r. poz. 164, z późn. zm.²) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 79 po pkt 5 dodaje się pkt 5a w brzmieniu:

„5a) wydaje notarialne nakazy zapłaty;”;

2) w Dziale II po rozdziale 7 dodaje się rozdział 7a w brzmieniu:

„Rozdział 7a

Notarialne nakazy zapłaty

Art. 105a. Notariusz wydaje notarialny nakaz zapłaty obejmujący roszczenia określone w art. 498 Kodeksu postępowania cywilnego.

Art. 105b. § 1. Wydanie notarialnego nakazu zapłaty następuje na skutek wniosku złożonego na piśmie w kancelarii notariusza.

§ 2. Wniosek powinien zawierać:

- 1) oznaczenie wnioskodawcy oraz osoby, przeciwko której nakaz ma być wydany, ich przedstawicieli ustawowych lub pełnomocników z oznaczeniem ich miejsca zamieszkania lub siedziby;
- 2) wniosek o wydanie nakazu zapłaty przez notariusza;
- 3) dokładnie określone żądanie;
- 4) przytoczenie okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie;

¹ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny i ustawę z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego.

² Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 993 i 1585 oraz z 2015 r. poz. 218.

- 5) oświadczenie wnioskodawcy, że nie ma sprawy w toku o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi podmiotami albo, że taka sprawa nie jest prawomocnie osądzona;
- 6) podpis wnioskodawcy albo jego przedstawiciela ustawowego lub pełnomocnika;
- 7) wskazanie załączników;
- 9) numer PESEL wnioskodawcy będącego osobą fizyczną, jeżeli jest on obowiązany do jego posiadania,
- 10) numer NIP wnioskodawcy innego niż osoba fizyczna, jeżeli jest on obowiązany do jego posiadania oraz numer w Krajowym Rejestrze Sądowym, a w wypadku jego braku - numer w innym właściwym rejestrze lub ewidencji.

§ 3. Do wniosku należy dołączyć:

- 1) dowód uiszczenia należnego wynagrodzenia;
- 2) pełnomocnictwo, jeśli wnosi go pełnomocnik;
- 3) odpisy wniosku i załączników dla doręczenia osobie, przeciwko której nakaz ma być wydany.

Art. 105c. § 1. W notarialnym nakazie zapłaty nakazuje się osobie, przeciwko której nakaz został wydany, żeby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia tego nakazu zaspokoiła roszczenie w całości wraz z kosztami wynagrodzenia za wydanie nakazu oraz kosztami jego doręczenia albo w tym terminie wniosła sprzeciw do notariusza.

§ 2. Ponadto notarialny nakaz zapłaty powinien zawierać:

- 1) imię i nazwisko notariusza, a jeżeli nakaz wydał zastępca notariusza – nadto imię i nazwisko zastępcy oraz wskazanie kancelarii notarialnej;
- 2) imiona, nazwiska i miejsce zamieszkania wnioskodawcy oraz osoby, przeciwko której nakaz został wydany, a jeżeli nakaz został wydany na rzecz lub przeciwko osobie niebędącej osobą fizyczną – wskazanie osoby prawnej lub innej jednostki organizacyjnej z określeniem ich siedziby;
- 3) wskazanie daty złożenia wniosku, na podstawie którego został wydany nakaz zapłaty;
- 5) podpis notariusza;
- 6) pouczenie o sposobie i terminie wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty oraz o skutkach niezaskarżenia nakazu zapłaty.

§ 2. Po upływie terminu, o którym mowa w art. 105g. § 3, notariusz na wydawanych wypisach nakazu zapłaty zamieszcza adnotację, że od wydanego nakazu nie wniesiono sprzeciwu.

Art. 105d. § 1. Notariusz odmówi wydania nakazu zapłaty, jeżeli nie uiszczono należnego wynagrodzenia albo wniosek nie zawiera danych wskazanych w art. 105b. §2 – 3.

§ 2. Ponadto notariusz odmówi wydania nakazu zapłaty, jeżeli według treści wniosku:

- 1) roszczenie jest oczywiście bezzasadne;
- 2) przytoczone we wniosku okoliczności budzą wątpliwości;
- 3) miejsce pobytu osoby objętej wnioskiem o wydanie nakazu zapłaty nie jest znane albo gdyby doręczenie jej nakazu nie mogło nastąpić w kraju;
- 4) zaspokojenie świadczenia dochodzonego przez wnioskodawcę zależy od spełnienia przez niego świadczenia wzajemnego na rzecz osoby, przeciwko której nakaz zapłaty ma być wydany.

§ 3. Z odmowy wydania nakazu zapłaty notariusz sporządza protokół.

Art. 105e. § 1. Osobie, przeciwko której wydano notarialny nakaz zapłaty, doręcza się nakaz zapłaty wraz z odpisem wniosku o jego wydanie oraz odpisami dokumentów załączonych do wniosku.

§ 2. Doręczenia dokonuje się do rąk własnych osoby, przeciwko której wydano nakaz zapłaty.

§ 3. Jeżeli adresat odmawia przyjęcia pisma, doręczenie uważa się za dokonane. W takim wypadku doręczający zwraca pismo notariuszowi z adnotacją o odmowie jego przyjęcia.

Art. 105f. Notariusz uchyli wydany przez siebie nakaz zapłaty, jeżeli doręczenie nakazu w sposób przewidziany w art. 105e. § 2 nie może nastąpić i nie zachodzi okoliczność, o której mowa w art. 105e. § 3.

Art. 105g. § 1. Pismo zawierające sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty wnosi się w terminie dwutygodniowym od jego doręczenia do notariusza, który wydał nakaz zapłaty lub, w wypadku zaprzestania prowadzenia kancelarii przez notariusza, do rady izby notarialnej właściwej ze względu na siedzibę tej kancelarii.

§ 2. W razie wniesienia sprzeciwu nakaz zapłaty traci moc, o czym notariusz czyni wzmiankę na oryginale nakazu zapłaty. Utrata mocy przez nakaz zapłaty nie niweczy skutku, o którym mowa w art. 123 § 1 pkt 4 Kodeksu cywilnego.

§ 3. W razie nieotrzymania przez notariusza sprzeciwu w terminie miesiąca od doręczenia nakazu zapłaty zgodnie z art. 105f. § 2 albo od odmowy jego przyjęcia

potwierdzonej w sposób określony w art. 105f. § 3 notariusz umieszcza na nakazie zapłaty adnotację, że sprzeciwu nie wniesiono.

Art. 105h. Jeżeli po wydaniu notarialnego nakazu zapłaty osoba, przeciwko której nakaz wydano, wystąpiła z wnioskiem o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od wydanego nakazu zapłaty, notariusz przekazuje wniosek celem rozpoznania sądowi rejonowemu właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania albo siedziby tej osoby. Do przywrócenia terminu stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego.

Art. 105i. Do nakazów zapłaty stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 9. Notariusz na żądanie sądu lub prokuratora przesyła wypis nakazu zapłaty.”;

Art. 2. W ustawie z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2014 r. poz. 121, z późn. zm.³) w art. 123 w § 1 po pkt 3 dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) przez wydanie notarialnego nakazu zapłaty.”;

Art. 3. W ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r. poz. 101, z późn. zm.⁴) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 98¹ dodaje się art. 98² w brzmieniu:

„Art. 98². Do niezbędnych kosztów procesu o roszczenie objęte wcześniej treścią notarialnego nakazu zapłaty zalicza się koszty wydania tego nakazu.”

2) w art. 777 w § 1 po pkt 2¹ dodaje się pkt 2² w brzmieniu:

„2²) notarialny nakaz zapłaty z adnotacją, że nie wniesiono od niego sprzeciwu;”;

3) po art. 786² dodaje się art. 786³ w brzmieniu:

„Art. 786³. W postępowaniu o nadanie klauzuli wykonalności notarialnemu nakazowi zapłaty sąd bada również, czy notariusz zamieścił na nim adnotację, że od nakazu tego nie wniesiono sprzeciwu.”

³ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 827 oraz z 2015 r. poz. 4, 397 i 539.

⁴ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 293, 379, 435, 567, 616, 1091, 1161, 1296, 1585, 1626, 1924 oraz z 2015 r. poz. 2, 4, 218, 539, 945, 1296 i 1741.

Art. 4. Ustawa wchodzi w życie po upływie od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

1. Celem ustawy jest stworzenie nowej możliwości uzyskania przez wierzyciela tytułu egzekucyjnego oraz wprowadzenie alternatywnej, pozasądowej drogi uzyskania nakazu zapłaty. Proponowane rozwiązanie prowadzi do odciążenia sądów od spraw drobnych, nieskomplikowanych pod względem prawnym, które mogą być rozpatrywane przez notariusza wykonującego zadania z zakresu ochrony prawnej.

Proponowane rozwiązanie nie jest nowe. Przez 35 lat, to jest w latach 1955-1990, to notariusze, a nie sądy, wydawali nakazy zapłaty. Wydawanie nakazów zapłaty w obu postępowaniach, tj. nakazowym oraz upominawczym należało do wyłącznej kompetencji Państwowych Biur Notarialnych.

Masowe zjawisko polegające na unikaniu płatności z tytułu zobowiązań cywilnoprawnych może być prawdziwym dramatem, zwłaszcza dla mniejszych przedsiębiorców. Dlatego też czas, w jakim wierzyciel jest w stanie uzyskać tytuł egzekucyjny (wyrok, nakaz zapłaty, itd.), a następnie okres, jaki jest niezbędny do skutecznego wyegzekwowania zasądzonej należności, może niejednokrotnie przesądzić o zachowaniu płynności finansowej firmy, a nawet o jej egzystencji.

Obowiązkiem Państwa jest zapewnienie wierzycielowi (zwłaszcza gdy jest nim mały lub średni przedsiębiorca, gdyż to właśnie ci przedsiębiorcy są w bardzo dużym procencie twórcami Produktu Krajowego Brutto) wszelkich możliwych dróg skutecznego i szybkiego dochodzenia należności. Wierzyciel może wprawdzie skorzystać z drogi elektronicznego postępowania upominawczego, jednakże jest to droga wykorzystywana przez wielkie organizmy gospodarcze. Średni lub mały przedsiębiorca nie może być pozbawiony możliwości skorzystania z pomocy instytucji usytuowanej „najbliżej siedziby jego firmy”. Nie wolno w tym zakresie zaniechać żadnego z możliwych rozwiązań.

2. Jedną z takich możliwości stwarza notarialny nakaz zapłaty.

Sprawy z zakresu postępowania upominawczego należą do spraw o najmniejszym skomplikowaniu pod względem prawnym. Niezwykle duża ich ilość powoduje jednak obciążenie tak sędziów, referendarzy, jak i pracowników sekretariatów sądów. Tymczasem blisko 80%

wydanych nakazów zapłaty uprawomocnia się, gdyż pozwani nie wnoszą środków zaskarżenia. Można przyjąć, że w dużej mierze ma to związek z tym, że dłużnicy zgadzają się z treścią rozstrzygnięć. Przekazanie tych spraw notariuszom pozwoliłoby sędziom zająć się sprawami trudnymi, skomplikowanymi prawnie, o dużej doniosłości prawnej i społecznej. Tym samym czas oczekiwania na rozstrzygnięcie w postępowaniach dotyczących spraw naprawdę spornych uległby skróceniu. Jest to o tyle ważne, że liczba sędziów (w szczególności w sądach gospodarczych) zmniejsza się proporcjonalnie do zwiększającej się liczby spraw wpływających do sądów. Jest niemal pewne, że proces ten będzie narastał, powodując wydłużenie oczekiwania na rozstrzygnięcie sądów.

Notariusze, jako osoby zaufania publicznego, osoby bezstronne, posiadające odpowiednie wykształcenie, w sposób naturalny predysponowani są do powierzenia im prawa wydawania nakazów zapłaty.

Projektowana zmiana przewiduje, że obywatel będzie miał prawo wystąpić o wydanie nakazu zapłaty według swojego uznania bądź do sądu bądź do notariusza. Ewentualne wniesienie sprzeciwu spowoduje utratę mocy notarialnego nakazu zapłaty. W razie utraty mocy przez notarialny nakaz zapłaty otwarta pozostanie droga sądowa.

3. Nowa instytucja ma się znaleźć poza regulacją kodeksu postępowania cywilnego. Podstawy wydania notarialnego nakazu zapłaty będą analogiczne do nakazu zapłaty wydawanego w postępowaniu upominawczym, jednak czynności związane z wystawieniem notarialnego nakazu zapłaty podejmowane będą poza ramami postępowania cywilnego. Poza przesłankami wydania nakazu zapłaty związki nowej instytucji z postępowaniem cywilnym będą ograniczały się do wyposażenia (niezaskarżonego) notarialnego nakazu zapłaty w walor tytułu egzekucyjnego oraz do możliwości przywrócenia przez sąd terminu do wniesienia sprzeciwu od tego nakazu. Ze względu na tę okoliczność projekt reguluje również treść wniosku i nakazu zapłaty wydanego przez notariusza.

4. Powierzanie czynności, z zakresu szeroko rozumianej "ochrony prawnej", podmiotom innym niż sądy jest rozpowszechnione w innych krajach. Naturalnym jest bowiem, że sądy, a w ich strukturach sędziowie, jako nosiciele władzy odrębnej i niezależnej od innych władz, powinni skupiać się na rozstrzyganiu spraw najbardziej skomplikowanych pod względem prawnym, o dużej doniosłości społecznej.

Warto w tym miejscu zwrócić uwagę, że Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie wskazywał – (patrz m. in. wyrok z dnia 16 maja 1995 roku, K 12/93, OTK 1995, nr 1, poz. 14; wyrok z dnia 26 stycznia 2005 r. P 10/04, OTK-A 2005, nr 1, poz. 7), że dopóki dłużnik może zakwestionować przed sądem samo roszczenie wierzyciela, które jest podstawą egzekucji, dopóty

nie można uwzględnić zarzutu o braku prawa do sądu. W wyroku z 26 stycznia 2005 roku Trybunał Konstytucyjny wskazuje wprost: "Prawo do sądu może się w konsekwencji realizować w różnych formach, nie istnieje bowiem jeden idealny model postępowania sądowego, który musiałby być powielany we wszystkich kategoriach spraw rozpoznawanych przez organy wymiaru sprawiedliwości. Taki nakaz jednolitego kształtowania gwarancji sprawiedliwości proceduralnej nie wynika też w żaden sposób z art. 45 Konstytucji. Gwarancje konstytucyjne zakazują zamykania drogi do sądu, przy czym w odniesieniu do praw i wolności zakaz ów ma charakter bezwzględny (art. 77 ust. 2 Konstytucji), oraz wymagają respektowania podstawowych, uniwersalnych elementów postępowania, od których zależy możliwość wydania sprawiedliwego rozstrzygnięcia. Jednocześnie jednak w ramach tych gwarancji podkreślana jest także wartość, którą stanowi efektywność i szybkość postępowania. Ta ostatnia wartość może być zawsze osiągnięta jedynie kosztem uproszczenia czy skrócenia procedur sądowych, a więc rezygnacji z pewnych instrumentów ochronnych i dodatkowych gwarancji procesowych, o czym świadczą różnorodne postacie - znane w procedurze cywilnej i karnej - postępowań uproszczonych, a także ograniczenia związane z uruchamianiem drogi postępowania kasacyjnego".

5. Proponowane rozwiązania są w pełni zgodne z Konstytucją.

Ustawodawca przesądził już (art. 353¹ § 2 kodeksu postępowania cywilnego w związku z art. 2 § 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku – Prawo o ustroju sądów powszechnych), że wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym jest zadaniem z zakresu ochrony prawnej i nie stanowi wymiaru sprawiedliwości w rozumieniu art. 175 ust. 1 Konstytucji RP. Oznacza to, że do wydania nakazu zapłaty może być uprawniony także (poza referendarzem sądowym) notariusz, gdyż – z mocy ustawy – wykonuje on zadania z zakresu ochrony prawnej (art. 2 § 1 w związku z art. 80 § 2 Prawa o notariacie).

W opinii sporządzonej dnia 25 lutego 2010 roku (BAS-WAL-119/10) przez Biuro Analiz Sejmowych jednoznacznie wskazano, iż przekazanie notariuszowi prawa wydawania nakazów zapłaty w postępowaniu upominawczym jest propozycją dającą się pogodzić z konstytucyjnymi zasadami sądowego wymiaru sprawiedliwości i prawa do sądu. Tym bardziej nie powinna zatem budzić wątpliwości kompetencja notariusza do wydawania nakazów zapłaty poza postępowaniem upominawczym. W szczegółowej analizie, zawartej we wskazanej wyżej opinii, zwrócono nadto uwagę na fakt, iż w postępowaniu upominawczym referendarz jest zwolniony od obowiązku badania, czy dochodzone roszczenie jest udowodnione przy pomocy wyszczególnionych dokumentów. Referendarz może ograniczyć się do zbadania, czy twierdzenia prawne i faktyczne nie budzą poważnych wątpliwości (oraz czy nie ma przeszkód formalnych do uwzględnienia powództwa).

6. Zwrócić również należy uwagę na szczegółowe rozwiązania przyjęte w projekcie. I tak, notarialny nakaz zapłaty ma stanowić kolejną czynność notarialną, nie będzie on natomiast orzeczeniem. Dzięki takiemu rozwiązaniu uda się uniknąć szeregu komplikacji, które mogłyby wynikać z odpowiedniego stosowania przez notariuszy przepisów kodeksu postępowania cywilnego (w szczególności związanych z instytucjami nieważności postępowania, prawomocności, powagi rzeczy osądzonej, a także zaskarżaniem czynności podejmowanych przez notariuszy w związku z wydawaniem nakazów zapłaty). Podkreślić należy również, iż takie rozwiązanie służy ochronie praw osoby, przeciwko której zostanie wystawiony notarialny nakaz zapłaty. Osoba ta będzie mogła wszcząć w każdej chwili postępowanie sądowe (proces) w celu ochrony swoich praw. Przed uzyskaniem przez wierzyciela klauzuli wykonalności będzie mogła ona wystąpić z powództwem o ustalenie (art. 189 k.p.c.), zaś po powstaniu tytułu wykonawczego – z powództwem przeciwegzekucyjnym (art. 840 k.p.c.). We wszczętym procesie osoba, przeciwko której wystawiono notarialny nakaz zapłaty, będzie mogła podnosić wszelkie zarzuty dotyczące dochodzonego przeciwko niej roszczenia, nie będzie bowiem ograniczona ani prawomocnością ani powagą rzeczy osądzonej (jak już bowiem wskazywano, instytucje te nie znajdą zastosowania do nakazów zapłaty wystawianych przez notariuszy). Oczywiście osoba ta będzie mogła ograniczyć się do wniesienia sprzeciwu i oczekiwania na ewentualny proces wszczęty – na ogólnych zasadach – przez wierzyciela.

W projekcie przewidziano również dalsze rozwiązania chroniące uprawnienia osoby, przeciwko której wystawiany jest notarialny nakaz zapłaty. W zakresie doręczeń zrezygnowano z fikcji doręczenia pojawiającej się postępowaniu cywilnym w razie nieodebrania przesyłki sądowej przez adresata (pomimo jej dwukrotnego, bezskutecznego awizowania). Niedoręczenie nakazu zapłaty będzie skutkowało jego uchyleniem przez notariusza (projektowany art. 105f Prawa o notariacie). Oczywiście wyjątkiem będzie tutaj sytuacja odmowy przyjęcia przesyłki przez adresata. W takim wypadku nakaz będzie uznawany za doręczony i pozostanie w mocy (projektowany art. 105e § 3 i art. 105f).

Pamiętać zarazem należy, iż projektowana instytucja ma służyć skutecznemu dochodzeniu roszczeń przez wierzycieli. Niezbędne jest zatem przyjęcie rozwiązań służących ochronie tych roszczeń. Stąd też notarialny nakaz zapłaty będzie tytułem egzekucyjnym (projektowany art. 777 § 1 pkt 2² kodeksu postępowania cywilnego), a wystawienie nakazu stanowić będzie czynność przerywającą bieg przedawnienia (projektowany art. 123 § 1 pkt 4 kodeksu cywilnego). W razie wszczęcia procesu o roszczenie objęte wcześniej notarialnym nakazem zapłaty koszty wystawienia nakazu zostaną poniesione przez tę stronę, która proces przegra (projektowany art. 98² kodeksu postępowania cywilnego stanowi rozwinięcie

obowiązującej w tym zakresie zasady odpowiedzialności za wynik procesu, uregulowanej w art. 98 kodeksu postępowania cywilnego).

7. Podsumowując stwierdzić należy, że proponowane rozwiązania są w pełni zgodne z Konstytucją. Obywatel będzie miał bowiem prawo, w przypadku gdy uzna wydanie nakazu zapłaty za niezasadne, do wniesienia sprzeciwu. Zarazem instytucja notarialnego nakazu zapłaty w żaden sposób nie zamyka ani nie ogranicza prawa do sądu, zagwarantowanego w art. 45 ust. 1 Konstytucji.

Ponadto również na etapie nadawania nakazowi zapłaty klauzuli wykonalności sąd, na zasadach ogólnych, badać będzie, czy wierzyciel nie żąda nadania klauzuli wykonalności co do niewymagalnych świadczeń. Przedmiotem badania będzie również okoliczność, czy bezskutecznie minął termin do wniesienia sprzeciwu. Okoliczność ta będzie odnotowywana przez notariusza na wydanym nakazie zapłaty po upływie miesiąca od dnia doręczenia nakazu osobie, przeciwko której został on wydany. Okres miesiąca uznać należy za wystarczający do doręczenia notariuszowi sprzeciwu wniesionego z zachowaniem dwutygodniowego terminu za pośrednictwem operatora pocztowego. Pamiętać również należy o zachowanej w projekcie instytucji przywrócenia terminu do wniesienia sprzeciwu. W tym przedmiocie orzekał będzie sąd, a skuteczne wniesienie sprzeciwu w przywróconym terminie spowoduje utratę mocy przez notarialny nakaz zapłaty.

Warto w tym miejscu zwrócić uwagę, że od niedawna notariuszom zostało powierzone uprawnienie do wydawania aktów poświadczenia dziedziczenia mających ten sam skutek, co wydawane tradycyjnie przez sądy postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku. Tym samym przyjęcie przedłożonego projektu stanowiłoby kolejny krok w kierunku przekazywania notariuszom czynności dokonywanych dotychczas przez sądy.

8. Przedstawiony projekt uwzględnia wszystkie uwagi, jakie zostały zgłoszone przez ekspertów i Biuro Analiz Sejmowych w toku prac legislacyjnych w Komisji Nadzwyczajnej „Przyjazne Państwo” w ubiegłej kadencji Sejmu. Jedyna zmiana dotyczy treści proponowanego art. 105d § 2 Prawa o notariacie. Rozwiązaniem alternatywnym byłoby zharmonizowanie brzmienia tego przepisu z przepisem art. 499 Kodeksu postępowania cywilnego.

9. Proponowane zmiany mogą przynieść jedynie pozytywne skutki, które można streścić w następujących punktach:

- 1/ odciążanie sądów (sędziów, referendarzy) od załatwiania spraw drobnych, nieskomplikowanych prawnie;
- 2/ przyspieszenie wydawania nakazów zapłaty; wydawanie ich "z dnia na dzień" uniemożliwiłoby nieuczciwym dłużnikom ukrywanie majątków;

3/ przyspieszenie wydawania rozstrzygnięć przez sądy w sprawach skomplikowanych, innych niż nakazy zapłaty;

4/ wprowadzenie proponowanych zmian nie spowoduje obciążenia finansowego budżetu państwa, ale spowoduje oszczędność, z uwagi na skutki opisane w pkt. 1-3 powyżej.

Wejście w życie zmian przedłożonych w projekcie nie powinno wiązać się z dodatkowym obciążeniem dla budżetu państwa oraz budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

10. Zakres projektu ustawy nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.) projektowana ustawa nie podlega notyfikacji Komisji Europejskiej.